

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement- מימרא ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מילרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחללין מדוחק.	קתני מיתה:											ג
מדוחק - אין, שלא מדוחק - לא												ג
אף על פי שמיקל רבי מאיר בפדיונו, מחמיר הוא באכילתו.	רב יוסף:											ג
לא התירו למכור דמאי אלא לסיטון בלבד, ובעל הבית בין כך ובין כך צריך לעשר, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											ג
אחד הסיטון ואחד בעל הבית - מוכר, ושולח לחבירו, ונותן לו במתנה, ואינו חושש.	חכמים:											ג
הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הצוננת, ומן הצוננת על החמה, ואפילו מדפוסים הרבה, דברי רבי מאיר.	מתבי רבינא: [רבי מאיר]											ג
בשלמא מן הצוננת על החמה - כדרבי אילעאי												ג
מנין לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה - שנאמר (במדבר י"ח) ולא תשא עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו, אם אינו קדש - נשיאת חטא למה? מכאן לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה.	דאמר רבי אילעאי:											ג
אלא אפילו מדפוסים הרבה, ליתוש דלמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור, ומן הפטור על החיוב?												ג
רבי אלעזר שפיר קא קשיא ליה, ושמואל לא שפיר קא משני ליה. דקשיא ליה לרבי אלעזר מיתה דבידי שמים, ומשני ליה שמואל מיתה בית דין, דלמא שאני מיתה בית דין דחמירא.	אביי:											ג
ורב ששת לא שפיר קא מותבי ליה, דקאמרי אינהו מיתה, ומותבי רב ששת לאו, דכתיב (דברים י"ב) לא תוכל לאכל בשעריך.	[אביי]											ג
ולמאי דמותבי רב ששת - רב יוסף שפיר קא משני ליה.	[אביי]											ג
אלא רבינא, עד דמותבי מנחתום לסייע ליה מפלטר.	[אביי]											ג
הלוקח מן הפלטר - מעשר מן כל דפוס ודפוס, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]											ג
אלא מאי אית לך למימר - פלטר מתרי תלתא גברא זבין, נחתום נמי - מחד גברא הוא זבין.												ג
שמואל שפיר קא משני ליה שם מיתה בעולם.	רבא:											ג
אלו דברים שאין להם אונאה: העבדים, והשטרות, והקרקעות, וההקדשות, אין להן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה. שומר חנם אינו נשבע, ונושא שכר אינו משלם.												ג
קדשים שהוא חייב באחריות - יש להן אונאה, ושאינו חייב באחריותן - אין להן אונאה.	רבי שמעון:											ג
אף המוכר ספר תורה, בהמה, ומרגלית - אין להם אונאה.	רבי יהודה:											ג
לא אמרו אלא את אלו.	אמרו לו:											ג
מנהני מילי?												ג
(ויקרא כ"ה) וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך - דבר הנקנה מיד ליד, יצאו קרקעות שאינן מטלטלים, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות דכתיב וכי תמכרו ממכר - שגופו מכור וגופו קניו, יצאו שטרות שאין גופן מכור ואין גופן קניו, ואינן עומדין אלא לראיה שבהם.	דתנו רבנן:											ג
מכאן אמרו: המוכר שטרותיו לבשם - יש להם אונאה.												ג
פשיטא												ג
לאפוקי מדרב כהנא												ג
אין אונאה לפרוטות.	דאמר: [רב כהנא]											ג
קא משמע לן: יש אונאה לפרוטות.												ג
הקדשות												ג
אמר קרא (ויקרא כ"ה) אחיו - אחיו ולא הקדש.												ג
כל היכא דכתיב ידו ידו ממש הוא? אלא מעתה דכתיב (במדבר כ"א) ויקח את כל ארצו מידו הכי נמי דכל ארעא בידיה הוה נקט לה? אלא - מרשותו, הכא נמי - מרשותו.	מתקיף לה רבה בר ממל:											ג
וכל היכא דכתיב ידו לאו ידו ממש הוא?												ג

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
(שמות כ"ב) אם המצא תמצא בידו, אין לי אלא ידו, גגו הצירו וקרפיו מנין? תלמוד לומר: אם המצא תמצא מכל מקום.	והתניא:											⚡
טעמא דכתב רחמנא אם המצא תמצא, הא לאו הכי - הוה אמינא: כל היכא דכתב ידו - ידו ממש הוא.												⚡
ונתן בידה אין לי אלא ידה, גגה הצירה וקרפיפה מנין? תלמוד לומר: ונתן מכל מקום.	ותו, תניא:											⚡
טעמא דכתב רחמנא ונתן, הא לאו הכי - הוה אמינא כל היכא דכתב ידו - ידו ממש?												⚡
אלא: כל ידו - ידו ממש הוא, ושאי התם דליכא למימר הכי, אלא ברשותו.												!
שכירות יש לו אונאה או אין לו אונאה? ממכר אמר רחמנא - אבל לא שכירות, או דלמא לא שנא?	בעי רבי זירא:											^
מי כתיב ממכר לעולם? ממכר סתמא כתיב, והאי נמי ביומיה מכירה היא.	אמר ליה אביי:											!
חטין וזרעין בקרקע. מהו? יש להם אונאה או אין להם אונאה? כמאן דשדיין בכדא דמיין - ויש להם אונאה, או דלמא בטלינהו על גב ארעא?	בעי רבא:											^
היכי דמי?												^
אילימא דאמר איהו: שדאי בה שיתא, ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה												!
כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין - אפילו פחות מכדי אונאה, חוזר.	והאמר רבא:											⚡
אלא דאמר איהו: שדאי בה כדאבעי לה, ואיגלאי מילתא דלא שדא בה כדאבעי לה, יש להם אונאה או אין להם אונאה? כמאן דשדי בכדא דמיין ויש להם אונאה, או דלמא בטלינהו אגב ארעא?												!
נשבעין עליהן, או אין נשבעין עליהן? כמאן דשדיין בכדא דמיין ונשבעין עליהן, או דלמא בטלינהו אגב ארעא ואין נשבעין עליהן?												^
עומר מתירן, או אין עומר מתירן?												^
היכי דמי?												^
אי דאשרוש - תנינא, אי דלא אשרוש - תנינא.												⚡
אם השרישו קודם לעומר - עומר מתירן, ואם לאו - אסורין עד שיבא עומר הבא.	דתנן:											⚡
לא צריכא, דהצדינהו וזרעינהו קודם לעומר, ואתא ליה עומר וחליף עילויהו, ולא אשרוש קודם לעומר. מהו למינקט ומיכל מינייהו? כמאן דשדיין בכדא דמי - ושרינהו עומר, או דלמא: בטלינהו אגב ארעא?												!